

Der er et andet Punkt, paa hvilket jeg gerne vilde henlede Opmærksomheden, fordi det heller ikke er mig klart, nemlig de forlattede Koners Stilling. Saa vidt jeg ved, kunne forlattede Hustruer slet ikke faa Alderdomsunderstøttelse; og kunne de ikke det, kunne de heller ikke komme ind under Undtagelserne. Der maa paa dette Punkt være noget, som er forkert, og som jeg henleder et eventuelt Udvalgs Opmærksomhed paa.

Et tredje Punkt er Sygehjælpen. Lægehjælp er slet ikke Fattighjælp, Medicin spiller aabenbart kun en ringe Rolle; den kunne de paagældende nok skaffe sig, hvis de ellers i øvrigt ere i Stand til at klare sig. Hovedsagen er Sygebehandlingen. Her er der atter et Punkt i Forslaget, der forekommer mig meget betænkeligt, idet man slaar ind paa at svække enhver Spore til Selvhjælp. Folk kunne jo gaa ind i Sygekasser, men fastsætter man en saadan Regel som den nærværende, vil det sikkert føre til, at de i ikke ringe Omfang undlade det, og det vilde jeg anse for en overordentlig uheldig Virkning af Loven. Bedre forstaar jeg, om man vilde gøre Undtagelse for de Folk — dem er der jo nogle af — som slet ikke kunne komme ind i Sygekasserne; her kommer der et Billighedsmoment frem, som man ganske sikkert maa tage Hensyn til.

Saa er der den Hovedbestemmelse, som jeg indrømmer er en Hovedbestemmelse, og hvis Øjemed er at modvirke det uheldige i, at alle behandles ens. Formaalet er, at de, der have gjort noget for at sikre deres Fremtid uden dog derfor fuldstændig at kunne klare sig, kunne blive gunstigere stillede end andre, som intet have gjort. Jeg ved ikke, om det er nødvendigt i den Anledning at indføre udtrykkelige Lovbestemmelser; vi have i ethvert Tilfælde i Kjøbenhavn kunnet komme ud over Vanskeligheden uden saadanne. Der foreligger jo ogsaa for Resten her i Sagen Oplysninger om, hvilke Regler der i saa Henseende er opstillet. Om det er rigtigt her ved selve Loven at fiksere Reglerne, om det ikke vilde være korrektere at overlade noget mere til et Skøn, tør jeg ikke bestemt afgøre; men der er dog et Punkt, der forekommer mig misligt, og som jeg ogsaa tror, at man vil indrømme mig, at der bør tages Hensyn til. Hvis Folk have en Formue paa f. Eks. 1,000 eller 1,500 Kr., har det hidtil været Reglen, at de ikke kunne faa Understøttelse. Det vil man nu ophæve, de skulle kunne beholde Kapitalen og dog opnaa Under-

støttelse. Hvis de anvende Beløbet til Erhvervelse af en Livrente, saa vil jeg heller ikke sige noget derimod; men der bliver absolut noget forkert deri, hvis man giver dem Raadighed over Pengene, saaledes at der ikke kan fordres Refusion. Det bliver jo kun det samme som at give en Present til deres Arvinger, maaske endog til meget fjerne Arvinger, og det synes jeg ikke, at der er nogen som helst Grund til; ogsaa her bør man vistnok være forsigtig. Naar jeg skal gøre Rede for mit personlige Indtryk af hele denne Sag, efter ogsaa at have læst de Forhandlinger, der fandt Sted i Fjor, maa jeg nærmest komme til det Resultat, at hele Spørgsmaalet om en Forandring af Alderdomsforsørgelsesloven burde være udsat. Man er saa lidet klar over alle de Forhold, her gøre sig gældende, at jeg synes, det var bedre, om man havde samlet nogle flere Erfaringer, inden man tog Sagen op. Hvis man vil gaa ind paa de foreslaaede Forandringer, saa er der endnu det Spørgsmaal, hvorledes forholder det sig med de finansielle Virkninger? Det er meget vanskeligt at faa Oplysning herom. Jeg har søgt saadanne Oplysninger og har spurgt, hvilken Betydning Forslaget vilde have for Kjøbenhavns Vedkommende. Der er blevet svaret mig, at man troede, at de vilde blive meget store. Det har vist sig allerede nu at mangfoldige af dem, der søge Alderdomsunderstøttelse, have faaet Fattighjælp for 7—8 Aar siden. De møde alligevel og forsøge at komme i Betragtning. Dette vil imidlertid blive meget mere almindeligt i det Øjeblik, vi ændre den bestaaende Regel, og der vil da blive en meget stor Tilgang af ny Ansøgere. Det er altsaa store Byrder, der kan blive Spørgsmaal om, navnlig hvis man vil foretage Forandringen fra de 10 til 5 Aar. Det er saa vanskelige Forhold, vi have for Tiden, at det forekommer mig, at man i Konsekvens af, hvad den ærede Finansminister udtalte, bør være forsigtig. Er der noget Omraade, hvor det gælder om at holde igen, saa er det ved den Lov, som der her er Tale om. Den har medført saa overordentlig store Byrder for Stat og Kommune, at jeg synes, at man i Øjeblikket skulde være meget forsigtig med at øge dem.

C. Andersen: Det her forelagte Lovforslag fremtræder som et Resultat af de Forhandlinger, som siden Rigsdagssamlingen 1898—99 ere førte i Folketinget paa Grundlag af et af mine Partifæller i samme